KRÁL
Marcy Jell
Dluh, který mu nemůže nikdy splatit...

Král

Marcy Jell

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Řikonín 22, Brno – venkov
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako 65. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Marcy Jell
Obálka a grafika © JPolc
Korektura a redakce: Lucie Zubalíková, Markéta Nicol Hrubá,
Tomáš Rejc
Solisky: @IG segra_s_knihou
@IG nicol_keithe_autor
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:
978-80-53031-08-0 epub
978-80-53031-09-7 mobi
978-80-53031-10-3 PDF

Anotace

Nebyla jsem nikdo… Nevyčnívala jsem z davu, byla jsem prostě další neviditelná holka. Den za dnem jen hodiny drilu, aby moje tělo byla štíhlá dokonalost.

Moje mysl byla zocelená dětstvím v zaprodané čtvrti New Yorku, kde jsem nechtěla zůstat.

Každý den jsem vkládala do tance svůj hněv
a strach a doufala, že jednoho dne se probudím
a všechno bude jen zlý sen.
Tanec byl můj život! Moje droga! Moje vášeň!
Dokud mi do života nevstoupil on!
Byl zatraceným KRÁLEM a jeho království byl New York.
Zkřížila jsem mu cestu, kterou dláždil těly svých nepřátel.
Jeho temná krása mi brala dech, ale já věděla, že jediné,
co mu nikdy nedám, bude moje DUŠE!
Král se blíží…
Co bude chtít za splátku dluhu…
Možná můj život…

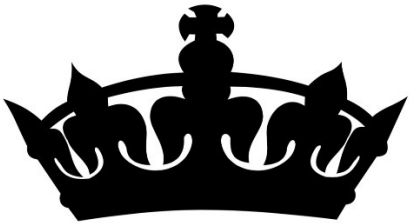

Playlist

Who Did You Love
Arianna, Flo Rida

Sthlm Sunset
Ehrling

Hotel
Montell Fish

Never Let Me Go
Florence + The Machine

And I Drove You Crazy
Banks

1%
TVN

Casino
Jarod

Trouble
Camylio

Riptide
Vance Joy

PROLOG

Stál jsem s rukama založenýma na prsou a vysmíval se Domenicovi do tváře, kurva, moje jméno znamenalo něco. Ten sráč by si to měl uvědomit. Jemu sice patřila druhá polovina města, ale pořád jsem tu byl já ten, kdo kladl podmínky. I přes naši minulost…

Jeho oči potemněly po mém dalším odmítnutí, kdy jsem prostě nedovolil, aby se jeho zboží vozilo přes moje hranice. Znal jsem ten pohled, zatraceně, vždyť ten chlap byl jako můj bratr, vyrůstali jsme spolu…

Nepatrně jsem se pootočil, abych viděl na Avu, která stála dál od nás v bezpečí a vše sledovala s kalným pohledem. Opět se nacházela ve stavu, kdy nebyla schopná ničeho, natož se o sebe postarat.

Slyšel jsem, jak natáhl závěr, a když jsem přesměroval pohled zpět k němu, bylo už pozdě. Paží mi projela obrovská bolest a tlak mě odhodil na zem.

První instinkt, co mi naskočil, byl pálit taky, a tak jsem to udělal…

Místo toho, abych trefil svůj cíl, který jsem nikdy neminul, se do cesty připletly černé dlouhé vlasy a zaštítily Domenicovo tělo.

Ten výstřel už jsem nemohl zastavit! Rukojeť se mi zapřela do dlaně a zpětný ráz cukl s mojí rukou.

Nevinné tělo dopadlo na zem…

V očích měla výraz naprostého šoku.

Jako ve zpomaleném filmu jsem viděl, jak Domenico dopadl nohama na zem a přitáhl si bezvládné tělo k sobě. V uších mi hučelo a moje svaly mi vypovídaly službu…

Dvě silné ruce mě chytly v podpaží a táhly mě k černému mercedesu.

Až později jsem si uvědomil, že kdyby se mnou moji lidé neuháněli nočním New Yorkem, z toho místa by se stala jatka…

Zbytečná střela, která zapříčinila zbytečnou smrt, rozpoutala ještě zbytečnější válku a na moje záda vylepila terč…

Všechno jsem posral…

A jednou se z toho budu muset zpovídat…

1. Kapitola

Blaire

Milovala jsem abstraktní balet stejně jako scénický tanec. Nebylo při něm potřeba tolik koordinace a doplňovala jsem jen pocity z hudby, která právě hrála. Bože, vždyť dostat se na Juilliard byl vždy můj sen. Dřela jsem, abych si místo tady vysloužila. I přesto, že na to moje máma neměla a tloukli jsme bídu s nouzí, platila mi všechny kroužky přípravy na nejprestižnější taneční školu v New Yorku.

Byla jsem na sebe hrdá, zatraceně byla!

Holky z ulice špinavého předměstí Bronxu se na tuhle školu běžně nedostávají, a i když jsem netušila, jak zaplatíme druhou polovinu třetího semestru, máma slíbila, že to zařídí. Věřila jsem jí a místo, abych se trápila tím, jak to vlastně hodlá udělat, potila jsem hodiny v tělocvičně a zdokonalovala choreografii, díky které mě kdysi úspěšně přijali. Tehdy jsem se modlila za stipendium, protože by nám finančně dost ulevilo, bohužel jsem nemohla mít všechno štěstí světa, a tak jsem chodila na brigádu a po nocích dělala v blízkém baru, abych mámě alespoň trochu ulehčila.

Spoléhat se na pomoc od otce a jít za ním s prosíkem o půjčku jsem zavrhla. Ten muž mě nejen nevychoval, ale ani na mě mámě neplatil, což jsem mu nikdy neodpustila.

Měla jsem kořeny v Irsku, můj dědeček pocházel z mocné rodiny, a když umřel, otec vycítil prachy, opustil mámu a vrhl se vstříc dědictví. Nemohla jsem mu to vyčítat, prachy vládly světem.

Ve chvíli, kdy natáhl bačkory i on, protože ho trefil infarkt, nejela jsem ani na pohřeb. Ten člověk pro mě umřel ve chvíli, kdy zabouchl dveře našeho domu a nechal brečící mámu napospas osudu v nejdražším městě na zemi.

„Víc, Chloe, zvedni tu nohu výš. Propni špičku!“ volala na mě moje učitelka hudby, slečna Moosová.

Zavřela jsem oči a ponořila se do zvuku hudby od Tessy Thompson. Její píseň I Will go to war mnou prostupovala a byl to slastně opojný

pocit, který jsem si nechtěla kazit myšlenkami na mého otce.

Vlna absolutní magie díky basům projížděla celým mým tělem jako neviditelný provázek a mě zaplavovala euforie, pocit naprosté volnosti. Milovala jsem to, dokázala jsem díky tanci opustit své vnitřní démony a pustit ven vášeň. S posledním tónem jsem udělala demi-tour a otevřela oči.

Vedle učitelky stála ředitelka a dívala se na mě s vřelým úsměvem. Její potlesk pro mě hodně znamenal. Úklon byl samozřejmostí, a pak jsem s díky chytla ručník od Mary Ann, která ho po mně hodila a ukázala mi zdvižený palec.

Mary Ann byla vlastně jediná, jež mě povzbuzovala ve volném tanci. Přesněji v abstraktním baletu. Moc lidí ho na škole nedělalo. Dodržovali tradici a upsali se spíše klasice.

Stala se mi kamarádkou, se kterou jsem ráda chodila na kávu a povídala si s ní o klucích, kteří navštěvovali kampus.

Já ale její ódy na dvacetileté muže neopětovala. Byla jsem na starší. Prostě mě přitahovala ta jiskra. Tátovský syndrom, jak tomu Mary Ann s oblibou říkala. Její prvotní šok z takové informace jsem chápala, vzhledem k tomu, že mně samotné bylo dvacet jedna.

O deset až dvanáct let starší partner mi připadal mnohem atraktivnější než osmnáctileté ucho.

„Slečno Walshová, přijďte za mnou, prosím, pak na moment do kanceláře," zavolala na mě ředitelka.

S polknutím jsem přikývla a zmateně se ohlédla na učitelku, která jen pokrčila rameny. Byla něco jako naše máma, a já jsem ji měla moc ráda. Šlo o rozumnou ženskou, co svou kariéru už dávno prožila, ale nám dávala ze svých rad maximum. Pomáhala nám tak, abychom se zdokonalovali a stali se jedněmi z nejlepších.

„Výborně, Blaire, dnes mi to přišlo ještě o trochu lepší než v pátek," zatleskala učitelka Moosová. „Teď se, prosím, rychle převlékni a jdi do ředitelny."

„Děje se něco?" povytáhla jsem obočí.

„Nic nevím, Blaire, ale nestává se běžně, aby si chodilo vedení pro studenty," rozhodila rukama. „Zjistíš, co se děje, až tam dorazíš."

V šatně mě dostihla Mary Ann.

„Dneska jsi byla skvěla, tak procítěný tanec jsem už dlouho neviděla."

„Díky," pousmála jsem se, zatímco jsem z nohou stahovala punčochy.

„Zajdeme na kávu?" zeptala se po chvíli, kdy se sama svlékala.

„Nemůžu, musím za ředitelkou, navíc jsem si jistá, že Thomase zvládneš okukovat sama," pokrčila jsem rameny a ušklíbla se na ni.

„To teda rozhodně," zasnila se nad klukem, který studoval hudbu. Šlo o sotva sto sedmdesát centimetrů vysokého a extrémně namyšleného primitiva, jenž mou kamarádku přehlížel jak širé lány.

Rychle jsem na sebe natáhla černé legíny, vyměnila si trikot za bílé tílko, přes které jsem hodila béžový kardigan a na nohy nazula vysoké kozačky, co pamatovaly lepší časy. Vlasy jsem osvobodila z gumičky a nechala je, ať se mi jako závoj rozprostřou po zádech.

„Očekáváš, že u ředitelky bude sedět nějaký senilní pán, co by tě uchvátil, že díky němu rozpouštíš ten vodopád zrzavých vlasů?" rozesmála se Mary Ann.

„Máš štěstí, že tě mám ráda a z dob, kdy jsem se prala, jsem vyrostla," rozesmála jsem se a laškovně ji bouchla pěstí do ramene.

Popadla jsem koženou brašnu, kterou jsem si přehodila přes hlavu a vyšla ze šatny.

„Tak zítra," zavolala na mě moje kamarádka.

„Jasně," odpověděla jsem jí a nechala lítací dveře, ať se vypořádají s mým odchodem po svém.

Proběhla jsem chodbou a vydala se po točitých dřevěných schodech do auly, odkud jsem proběhla další pasáží směrem, kde se nacházela ředitelna a kanceláře.

Vzorně jsem zaklepala na dubové dveře se štítkem Ředitelka Duncanová a vyčkala na vyzvání, které přišlo o sekundu později: „Vstupte."

Vzala jsem za kliku a vklouzla do jámy lvové.

„Slečno Walshová, posaďte se, prosím," ukázala na židli naproti svému stolu.

„Děkuji," odpověděla jsem jí, odložila si brašnu a usadila se přesně, jak mi řekla.

„Takže, začala bych tím, že vaše příprava na blížící se vystoupení je opravdu excelentní," pousmála se a zvedla ke mně moudré zelené oči, jež měla schované za obroučkami brýlí.

„Toho si velmi cením," přitakala jsem a chytla si nervózní ruce. Začaly se mi potit.

„Nicméně tu máme jednu takovou ošemetnou věc. Je podzim a stále nám nedorazila platba za školné. Málokomu dovolujeme rozdělit ji na dvě poloviny, slečno Walshová, a u vás jsme udělali výjimku. O stipendium jste, i přes vaše nejlepší výsledky, nepožádala a já jsem nucena situaci řešit. Očekávám, že tuto věc napravíte do příštího týdne. Prozatím jste ze školy suspendována. Je mi to velmi líto."

„Promiňte?" nechápala jsem.

„Čemu nerozumíte, slečno Walshová? Bez uhrazeného školného mi nezbývá nic jiného než vás dočasně vyloučit."

V uších mi začalo hučet a před očima se objevovaly černé tečky.

„To ale není možné," zašeptala jsem. „Má matka peníze posílala včera, ještě jsem se s ní o tom bavila. Prosím, zkontrolujte to ještě jednou."

„Dívala jsem se dnes třikrát," naklonila hlavu jako kdybych byla negramotná. „Je mi líto, vím, že pro někoho je skoro čtyřicet tisíc dolarů za rok hodně."

„To není možné," šeptala jsem, „zbývá mi půl rok do konce. Mám tančit závěrečný tanec."

„Je mi to opravdu moc líto," pronesla smutně. „Bohužel vám nemám, jak pomoci, vůči ostatním studentům by to bylo nefér."

Její lítost mi byla k hovnu, protože můj život tím skončil.

Jak jsem se pletla.

2. Kapitola

Jordan

Přejel jsem si dlaní po tváři a stiskl čelist, jen abych nebouchl do stolu. Hluboký nádech… výdech… nádech…výdech.

„Jak nezaplatila?“ otočil jsem se na svoji pravou ruku.

„Prostě nemá peníze,“ pokrčil rameny Michael.

„Ona nemá peníze? A co těch dvě stě tisíc, co dostala ve zboží? Proboha, to ani nemluvím o úroku. Jen si to, kurva, spočítej, je skoro na půl milionu za šest měsíců.“

Hořel jsem, doslova jsem uvnitř sebe hořel. Vztek mě spaloval, a ať si říká kdo chce co chce, nějaká posraná mantra o správném dýchání mi byla úplně k hovnu.

Seděl jsem ve své pracovně, v obrovském sídle, které jsem si koupil před mnoha lety a byl na něj právem pyšný. A víte, proč jsem si ho mohl koupit? Protože mě lidi neojebávali! Měli pud sebezáchovy! Věděli, co znamená slovo respekt. Jenže časy se mění a lidi mají pocit, že jsou něco víc než my, jež máme v rukách jejich životy!

Kurva, všichni věděli, kdo jsem. Úplně všichni, i zasraní politici! Tak jak je možný, že si se mnou právě tahle tupá ženská se základním vzděláním vytřela prdel a odhodila mě do hajzlu?

„Chci její hlavu,“ zavrčel jsem na Michaela. „Pošli tam muže, chci všechno, co má, rozumíš? Všechno, včetně jejího posranýho života. Je moje! Ta ženská mi dluží sumu peněz, která s každým posraným dnem roste, a to o svým zboží mlčím!“

„Je tu jedna věc, co by tě mohla zaujmout,“ naklonil Michael hlavu a přecházel po kanceláři, čímž mě sral ještě víc, protože mě tím znervózňoval.

„Co by mě asi tak mohlo zaujmout?“

Nechal jsem jeho chůzi být a sáhl do dřevěné, ručně vyráběné krabičky pro kvalitní kubánský doutník. Ustřihl jsem jeho špičku a vložil si ho do pusy. Uklidňovalo mě to.

„Nora má dceru,“ zadíval se na mě Michael.

„A?“ trhl jsem rameny. „Takových, co mají dceru, je.“

„Jenže tahle tancovala na Juilliardu," ušklíbl se. „Trochu jsem se ti na ni poptal. Byla premiantka, abstraktní balet byl její prim. Jenže díky Noře nemají ani na školné, ani na nájem."

„Jak mohla, do prdele, projet nad pět set tisíc dolarů?" nechápal jsem. „To by nezvládl nikdo, buď je úplně hloupá, anebo geniální. Vsázím na první variantu."

Jeho informace mě velice zaujaly, protože jsem věděl, že se mi budou hodit.

„Bedny," pokrčil Michael rameny. „Zbytek asi sama sfoukla."

„Jak dlouho jsme jí dali na to, aby zboží prodala?" zajímal jsem se, a přitom lahodně potáhl z doutníku.

„Šest měsíců. Pak dostala upozornění, že má dva týdny na zaplacení."

„Místo prachů jí zbyl jen extrémní dluh," promnul jsem kus slisovaného tabáku v prstech a zvedl k němu oči. „Chci, abys mi je přivedl obě."

„Dobře, zítra pro ně pošlu auto."

„Zítra je pozdě," zavrtěl jsem hlavou. „Chci je tu mít dneska!"

„Fajn, ale Hope je doma. Víš stejně dobře jako já, že to nebude hezký pohled," založil si ruce na hrudi.

Uvažoval jsem nad tím, co mi říká, a nakonec jsem přikývl.

„Přiveď je zadním vchodem přes pozemek. Řeknu Eleanor, aby ji vzala na nákupy."

„Skvěle, šéfe, zařídím to," přitakal a vzdálil se.

„Michaele?" zavolal jsem na něj.

„Jo, šéfe?" otočil se na mě.

„Kokain nebo heroin?"

„Jako že co měla u sebe za zboží?" zeptal se.

„Jo, nemyslíš, že hlídám dealery, že ne? Jako že bych věděl, kdo z nich kde co nabízí."

„Nora měla na starost kokain," odpověděl mi.

Přikývl jsem a propustil ho. Díval jsem se, jak se vzdaloval, a až když se za ním zavřely dveře, dovolil jsem si bouchnout pěstí do stolu tak, až bolestivě zanaříkal.

Zmizelo mi zboží skoro za půl milion. Ten nejlepší kokain, abych

byl přesný, dovezený z Medellinu, do hajzlu!

NIKDY, zkurveně, NIKDO si ke mně nedovolil to, co podělaná Nora. Pracovala pro mě už přes tři roky, běžně rozprodávala zásilky, co jsme jí nechávali. Odváděla, dá se říct, špinavou a podřadnou práci. Ale matka, která nemá ani floka, je vždy nejlepší a nejlevnější pracovní síla.

Dokud nevymyslí takovou blbost, jakou předvedla Nora. Věděla moc dobře, co ji čeká.

Nelitoval jsem ji, lidi, kteří ke mně nemají úctu, si lítost nezaslouží.

Popadl jsem do ruky telefon a vytáčel žhavou linku do Kolumbije. Potřeboval jsem víc zboží, potřeboval jsem, aby se mi dluh, který ta husa udělala, vrátil.

3. Kapitola

Blaire

Šla jsem domů a kopla do každé popelnice, kterou jsem cestou potkala. Každá byla mým nepřítelem a každá se mi vysmívala jako zákeřná kurva.

Jak mi to mohla udělat? Jak všechno, co mi slibovala, mohla zahodit?

Co se mohlo tak strašně pokazit, aby nezaplatila školné?

Myšlenky na to, co se mohlo stát, mi běhaly hlavou jako splašení koně. Nikdy přede mnou nic netajila a já jsem věřila, že kdybychom na tom byly tak špatně, řekla by mi o tom. Však jsem mohla jít a zařídit si studentskou půjčku. Technicky vzato by mi takový obnos asi nepůjčili, ale mohla jsem to zkusit. Mohla jsem si ty peníze někde sehnat, kdekoliv! I kdybych měla jít žebrat k zatracenému Jordanovi Tateovi Kingovi!

Kolovaly o něm zvěsti, že ten chlap vlastnil New York, měl tolik peněz, že se v nich topil a my byly na mizině. Zkusila bych to, kdybych věděla, že jsme na hraně úplné chudoby, šla bych za tím parchantem a prosila ho o půjčku. Počítala bych i s úroky, ale měla bych šanci dokončit školu.

Nikdy jsem ho neviděla, nikdy jsem s ním nemluvila a podle toho, co o něm lidi vyprávěli, to bylo zvíře v obrovském imperiálním kolotoči drog a násilí. Báli se ho všichni.

Na sekundu jsem se zastavila a zamyslela se nad tím, jak bych se k němu vůbec dostala, jisto jistě bych něco vymyslela.

Vztekle jsem si setřela slzu z tváře a další z popelnic byla moje. Zbývaly mi už jen dva bloky k domovu, ve kterém jsme bydlely.

Šlo o starou ulici, kterou lemovaly stavby z šedesátých let dvacátého století. Ale byl to náš domov.

Zavšivený Bronx, pomyslela jsem si. Slibovala jsem sama sobě, že až se odsud, z toho zapadákova, který jsem nenáviděla, jednou dostanu a budu bohatá, nechám to tu srovnat se zemí.

Jak jsem byla naivní, odfrkla jsem si při vzpomínce, která mě napadla, když mi bylo osm a děti z ulice mě šikanovaly proto, že jsem jediná bílá holka široko daleko.

Dnes, když jsem tu procházela a můj život se za třináct let nezměnil, jsem to tu nenáviděla pořád stejně, ale už mě nikdo nešikanoval. Zjednala jsem si respekt pouličními bitkami a vysloužila si u černých holek respekt.

„Čau, holka," zavolala na mě moje sousedka Christina ze schodiště, na kterém seděla.

Byla v mém věku a už měla dvě děti.

Sakra, lidi, kde jsou nějaké životní cíle? Křičela jsem v duchu.

„Čau, Tino," kývla jsem na ni hlavou.

„Co tvoje tancování?" nadhodila hlavou a chytla malého Chrise za triko, aby nevběhl pod auto, které kolem nás projelo.

Dívala jsem se za ním, obrovská černá SUV tu neprojížděla denně.

„Je to skvělé, žiju svůj americký sen. Skoro," odfrkla jsem si. „Musím jít, Tino, pozdravuj mámu."

„Jo, až se ta šlapka někdy vrátí domů," ušklíbla se.

Vešla jsem do baráku, co smrděl po cigaretách, alkoholu a něčích zvratkách, a rychle vyběhla do čtvrtého patra, kde jsme bydlely.

Rozevřela jsem dveře a nasála vůni domova, sundala z nohou kozačky a vydala se rychle na průzkum bytu, jen abych co nejrychleji našla matku a mohla s ní mluvit.

„Mami?" zavolala jsem.

Nikdo mi neodpověděl. Šla jsem se podívat do její ložnice, ale našla jsem jen rozházenou postel. To u ní nebylo moc obvyklé, přestože jsme bydlely, kde jsme bydlely, máma si potrpěla na pořádek.

Vydala jsem se do obýváku, který jsme měly spojený s malou kuchyňkou, ale ani tam jsem ji nenašla.

„Kde může být, zatraceně?" prohrábla jsem si prsty vlasy a frustrovaně zaúpěla.

Na konferenčním stolu ležel dopis nadepsaný mým jménem. Zamračila jsem se a zmateně ho rozevřela.

BLAIRE, MUSELA JSEM ZMIZET. NĚCO SE STRAŠNĚ POKAZILO A JÁ BYCH Z TOHO NEVYVÁZLA ŽIVÁ. OMLOUVÁM SE, ŽE JSEM TI TO NESTIHLA VYSVĚTLIT, HOLČIČKO. OMLOUVÁM SE I ZA TO, ŽE JSEM NEZAPLATILA ŠKOLNÉ. PROSTĚ MI NEZBYLY PENÍZE. HNED JAK TO PŮJDE, VRÁTÍM SE. VĚŘÍM, ŽE TO ZATÍM ZVLÁDNEŠ. POKUD SE U TEBE NĚKDO OBJEVÍ A BUDE SE PO MNĚ SHÁNĚT, ŘEKNI, ŽE JSEM ODEŠLA. VYHNI SE KINGOVI ZA KAŽDOU CENU! S LÁSKOU MÁMA.

Tohle všechno byl určitě hrozně špatný vtip a já se ocitla v nějakém posraném paralelním vesmíru, kde mě sledovalo několik skrytých kamer. Máma odněkud za chvíli vyskočí a řekne mi, že jsme vyhrály miliony. Jenže ani o deset minut později se nic nestalo. Zhroutila jsem se na sedačku a její dopis zmuchlala v ruce.

Slzy jsem nenacházela, i když jsem myslela, že by mi pomohly. Místo nich přišlo jen otupělé zírání na prasklinu ve zdi, co se tak moc podobala té ve mně.

Obrovská rána mě donutila vyskočit na nohy. Do našeho bytu vtrhli tři obrovští muži tmavé pleti. Na sobě měli kožené bundy a přes pusu a nos červené šátky. Už jsem o nich slyšela – šlo o gang z New Yorku, ale zaboha jsem si nemohla vzpomenout na jejich název.

Co, kurva, dělají u mě doma?

Baseballové pálky, které měli v rukách, mě znervóznily, a já couvla o pár kroků vzad, dokud jsem nenarazila do křesla.

„Kde je Nora?“ zařval jeden z nich.

„Nevím,“ pípla jsem strachy.

Pálka toho muže se mihla nad mojí hlavou a roztříštila zavěšenou skřínku s porcelánovými slony, které moje máma sbírala.

„Tak kde je?!“ zařval ten druhý, jenž byl ještě o kus větší než ten první.

„Já to nevím,“ vrtěla jsem hlavou.

Jeho mohutné ruce mě popadly za ramena a zatřásly se mnou. „Jestli nám neřekneš, kde je, zapálíme tenhle zkurvenej barák, ty malá couro.“

Rozbrečela jsem se, nekontrolovatelně.

„Já to nevím, prosím, pusťte mě, hrozně to bolí.“

Jeho hrdelní smích mě rozklepal.

„Ani nevíš, jak tě bude bolet to, co teprve přijde."

Ozývalo se tříštění skla a náš byt se pomalu měnil v kůlničku na dřevo.

„Přestaňte," začala jsem křičet. „Já nevím, kde je máma!"

„Máma?" zarazil se ten jeden. „Ty jsi Nořina dcera?"

Přikývla jsem a naštvaně si otírala slzy, které ukazovaly moji slabost.

„Už na ni vůbec nesahej, šéf ji chce neponičenou," zavrčel jeden muž na toho druhého, zatímco ten třetí dál devastoval náš majetek.

„Všechno mi to rozbijete," zanaříkala jsem a ukázala na rozmlácenou kuchyňskou linku.

Jeden z nich vytáhl lahvičku a začal s ní stříkat po všem, co mu přišlo pod ruku. Ve vzduchu jsem během chvíle ucítila benzín a zpanikařila.

Prodrala jsem se skrz ně a vyběhla z bytu. Byli bohužel i na svou svalnatou stavbu těla rychlejší než já, a tak jsem místo úniku během chvíle letěla vzduchem a dopadla přímo na rameno jednoho z nich.

Kopala jsem a bušila pěstmi, ale k ničemu mi to nebylo. Svázali mi nohy i ruce a pusu přelepili lepící páskou. Děkovala jsem Bohu, že měli tolik duchaplnosti, aby sebrali ze země mou koženou brašnu, ve které jsem měla pro mě důležité věci.

Mohla jsem jen přihlížet, jak všechno, co jsme s mámou vlastnily, pohltily plameny.

4. Kapitola

Jordan

Setřel jsem si pot z čela a zastavil boxovací pytel, který se proti mně houpal a vyzíval mě na další kolo. Všude okolo mě vyřvával We Dem Boyz od Wiz Khalify a já dýchal v pravidelném rytmu abych uklidnil své srdce i napjaté svaly.

„Dnes už ne, příteli," poplácal jsem kožený válec, na kterém jsem vybíjel svůj vztek.

Tolik vzteku, kolik jsem v sobě nosil, neuspořádané myšlenky, co mě ubíjely. Strach z budoucnosti. Byl jsem si jí tak zatraceně nejistý, že mě to ubíjelo.

Posadil jsem se na dřevěnou lavici, kterou jsem měl podél zdi u boxovacího ringu v podzemí svého domu a zadíval se na soukromou arénu, kterou jsem tu nechal vystavět.

Tolik námahy, potu, krve a síly, kolik mě to stálo… o slzách, kdysi o samotě, ani nemluvě.

Ale dokázal jsem to. Pro sebe, pro Hope. Pro nás oba.

„Jordane," vyrušil mě Michael z přemýšlení.

Zadíval jsem se ke dveřím, ve kterých stál a kývl na něj hlavou.

„Dovezli tu holku. Jmenuje se Blaire."

„Odveď ji ke mně do kanceláře, osprchuju se a hned přijdu," odpověděl jsem mu.

„Spíš ji tam chlapi donesou, není tak nějak schopná chůze," ušklíbl se.

„Chceš mi říct, že ji ty hovada zlámali nohy?" postavil jsem se a opět jsem cítil příval nepředstavitelné nasranosti.

„Ne, tím chci říct, že ji museli svázat," rozesmál se.

„Utíkala?" pousmál jsem se.

„Snažila se," souhlasil se mnou.

„Pak ví, co její matka provedla," pronesl jsem do ticha.

Prošel jsem okolo Michaela a zamířil do sprch, abych ze sebe smyl pot a frustraci. Těšil jsem se, až tu malou mrchu poznám a ona bude pykat za to, co společně s matinkou vymyslely.

Když jsem se postavil pod ledovou vodu a nechal svoje unavené tělo bičovat masážními proudy, vypnul jsem myšlenky. Na tuhle malou chvíli jsem si to dovolil. Byl jsem přece jen člověk, a ne stroj. Na rozhovor s děckem jsem potřeboval mít sám v sobě klid. Musel jsem si opakovat, že ji potřebuju, aby mi vrátila dluh. Nemůžu jí ublížit, i když mi vzaly s matkou opravdu hodně.

Otevřel jsem oči, když mému tělu hrozilo podchlazení a hodil si okolo krku ručník. Ch

tělo by se to vybít na cizím těle, pomyslel jsem si. Ale příjemně, bez modřin a roztržených obočí. Chtělo to Brittany.

Byla sice jedna z holek na zavolaní, ale zdaleka nejlépe ovládala umění análního sexu. Posunula ho na novou úroveň a já jsem poslední dobou nic jiného nechtěl. Neměl jsem chuť dívat se holkám do obličeje, když si užívaly to, že je šoustal někdo jako já.

Převlékl jsem se do bílých plátěných kalhot a natáhl na sebe bílé tílko. Byl jsem doma, a tak jsem si mohl dovolit chodit bos a nikoho tím nepohoršovat. Tuhle schůzku jsem nebral nijak vážně, věděl jsem, že z ní nepotečou miliardové kontrakty, a tak nemělo smysl házet se do gala. Prošel jsem přes arénu směrem k výtahu, který mě dovezl do prvního patra k mojí kanceláři. Když výtah s cinkotem zastavil a já vystoupil přímo do mé pracovny, zarazil jsem se v pohybu.

Na židli byla přivázaná zatracená víla. Nespoutané dlouhé zrzavé vlasy měla poházené po ramenou a sahaly až k sedáku židle. Tím, že sebou házela, měla pár pramenů i přes obličej. Její mléčné tělo bez jediné známky nedokonalosti mě k ní poutalo jako maják lodě. Na sobě měla černé legíny, bílé tílko, které odhalovalo štíhlá ramena a kardigan, který se jí svezl k loktům a visel na jejím těle jen pomocí provazu, který dívku držel v židli.

Upřela na mě pronikavé zelené oči a já naklonil hlavu. Byla jedním slovem zasraně dokonalá.

Už jsem slyšel ty kecy o tom, že oči jsou podělaná okna do duše člověka. Nikdy jsem tomu nevěnoval pozornost, protože většina očí, které na mě shlížely, měly mrtvolný výraz. V těch jejích se odrážela bojovnost i vzdor, a to mě neuvěřitelně zaujalo.

Ve chvíli, kdy si dala jedna plus jedna dohromady a došlo jí, kdo

jsem, v nich proběhla jiskra poznání a ona zvedla svou hlavu o něco výš. Dokonce vystrčila trochu bradu.

„Malá Blaire Walshová," zašeptal jsem.

Nebyla malá, zatraceně, a já si v duchu nadával do idiotů, že jsem si o ní nezjistil víc.

Něco nesrozumitelně zamumlala a já naštvaně kývl na Michaela, aby jí sundal tu zatracenou lepící pásku. Nemazlil se s ní, prostě k ní přistoupil a prudce ji strhl.

Všiml jsem si, jak Víla zavřela oči a na chvíli se v nich objevily slzy, které rychle zahnala.

„Říkala jsi něco?" promluvil jsem na ni.

„Říkala jsem: Naserte si," ucedila a trhla sebou na židli.

Michael po mně střelil nervózním pohledem, ale zavrtěl jsem hlavou a posadil se do židle za svůj stůl.

„Kde je tvoje máma, Blaire?" zeptal jsem se smířlivě.

„Za to, co mi udělala, doufám, že už stojí u pekelný brány," odfrkla si.

To jsou mi ale změny, pomyslel jsem si.

„Co ti udělala?"

„Hraješ si na pitomce?" zavrčela Víla. „Určitě v tom máš prsty, jinak bych tu nebyla. Jinak by se můj posranej život ještě víc nezhroutil. A to jsem za tebou chtěla jít, sakra, vždyť ani nevím, kde bych tě měla hledat. Žiješ v nějakým podělaným paláci a my kolikrát neměly ani na mlíko."

Facka, která jí od Michaela přistála na tváři, byla oprávněná. Já sám jsem mlácení žen k smrti nesnášel, ale respekt vůči mně někteří prostě neměli v krvi. Ona byla jedna z nich.

„Takhle jednáš s lidmi?" upřela na mě svoje nádherný zelený oči.

„Měla bys vědět, kde je tvoje místo," přikývl jsem. „Kam šla tvoje máma?"

„Já to, zatraceně, nevím. Řekne mi už konečně někdo, co provedla, že tu musím být? Proč náš byt shořel na popel a proč je můj den ještě horší, než byl? Je tohle nějakej vtip? Protože jestli jo, tak není vtipnej."

„Ujišťuju tě, že nejde o vtip," odpověděl jsem jí. „Tvoje matka mi dluží hromadu peněz a zboží, který neprodala."

„Cože?“ naklonila hlavu do strany. „Já si myslím, že si mě asi s někým pleteš. Moje máma je sice Nora Walshová, ale pracuje v kavárně nedaleko Wall Street. Ona není pašeračka, nebo jak se tomu, sakra, říká. S někým si nás pleteš.“

Napodobil jsem její náklon hlavy a vykouzlil na tváři úsměv.

Dívala se na mě jako na blázna a trvalo jí přesně čtyři sekundy, než vykulila oči a zalapala po dechu.

„Ta kavárna je tvoje, že jo?“ Nechal jsem její otázku bez odpovědi a čekal, co z ní vypadne dál. „Panebože,“ vydechla. „Moje máma je narkobaronka.“

„Tak do té má opravdu daleko,“ rozesmál se Michael.

„Tvoje matka je zlodějka,“ odpověděl jsem a ignoroval Michaelovu poznámku.

„Co s ní uděláš?“ zeptala se po chvíli.

„Až ji najdu?“

„Přesně tak,“ zašeptala.

Její hlas, tak jemný a dráždivý mi cukal pérem, až se mi chtělo řvát.

„Pravděpodobně ji zabiju,“ odpověděl jsem klidně.

Ta bouře v jejích očích nebrala konce. Zvedl jsem se ze židle a obešel stůl, abych byl blízko u ní.

„Teď tě rozvážu, nepokoušej se utéct. Všude mám muže, kteří by tě během pár sekund dovedli zpět, a pak už by nešlo o příjemné povídaní, i přesto, že mám určité zásady, co se žen týče,“ upozornil jsem ji a chytl lano, které ji drželo u židle. Rozvázal jsem ho a její tělo se uvolnilo.

Když jsem se sehnul, abych jí odpoutal kotníky, protože ti idioti si očividně nedokáží poradit s malou holkou, všiml jsem si, že se jí v očích zračí modré tečky. Na první dobrou nepatrné, ale když se člověk více zaměřil, všiml si jich. Nespouštěla ze mě zrak a ani je neklopila. Měřila si mě jako vyrovnaný soupeř.

Zatraceně, ta má koule, pomyslel jsem si.

Povolil jsem provaz a jen tak mimochodem přejel prsty po její nádherné kůži na nohách. Nechápal jsem, proč byla na boso a raději se ani neptal.

„Zabiješ mě?“ zašeptala, když jsem stál těsně u ní a zvedal se,

abych povolil i její ruce.

„Když mi nedáš na výběr, tak ano," odpověděl jsem jí stejně potichu.

Polkl jsem, protože mě obklopila její dokonalá vůně a rychle se postavil, abych měl vše pod kontrolou.

Opřel jsem se o stůl za sebou a sledoval, jak si přehodila nohu přes nohu a udělala si pohodlí. Že měla pohmožděné zápěstí nijak nekomentovala. Jen na mě dál upírala svoje oči, jako kdybych jí měl dát odpovědi na všechny otázky světa.

„Dám ti na výběr. Je jen na tobě, co si vybereš. Buď můžeš opustit můj dům a moji muži tě odvezou zpět do Bronxu s tím, že tě bude tížit půl milionový dluh, za který může tvoje matka, anebo si to u mě odpracuješ," udělal jsem jí návrh, který jsem promýšlel za pochodu.

„Půl milionu dolarů," vydechla šokovaně.

Přikývl jsem a nechal jí čas na rozmyšlenou. Mezitím jsem si nalil Hennessy a vychutnával si palčivou chuť.

„O jakou práci by šlo?" zeptala se.

Věděl jsem, že se zeptá, trochu jsem se pousmál a znovu se opřel o svůj stůl.

5. Kapitola

Blaire

Nejdřív mě hodili na zadní sedadlo jako nepovedený balíček, aby mi pak naservírovali toho nejvíce sexy lahodného chlapa, jakého jsem kdy viděla. Kdybych nebyla v tak svízelné situaci, ukázala bych těm idiotům zdvižený palec. Protože jestli byl tohle únos, tak ano, prosím, přidám si dvakrát.

King v celé své kráse, která brala dech. Zhruba metr devadesát vysoký černoch oblečený do pohodlného domácího oblečení ležérního stylu, vypracované tělo se svaly, co jsem chtěla pomačkat a arogantní úsměv, na který bych se mu nejraději posadila, aby mě těmi rty laskal na kundičce. Ostře řezaná čelist s jednodenním strništěm, hnědé oči barvy horké čokolády a dva diamanty, v každém uchu jeden. Tmavé vlasy s drobnými kudrnkami měl sestříhané do precizního střihu, po bokách do ztracena vystříhaných a na vrchu na velmi krátko.

Byla jsem zvrhlá, nadržená a naštvaná… Skoro až vražedná kombinace, řekla bych.

Rozhlédla jsem se kolem sebe a díky představě, že sedí v paláci, ze kterého rozkazuje, komu zničí život, mi tvrdly bradavky.

Ta jeho zatracená chůze krále, kdy věděl, kdo je, byl si toho vědom, a jeho lidé taky.

Když se otočil, aby si nalil whiskey a já sjela pohledem na jeho zadek, trochu jsem zkřížila nohy. Chtěla jsem ho vidět bez oblečení… Zatraceně jsem chtěla, aby mě jeho tělo celou schovalo, a přitom mi ptákem dělal všechny nemravné věci.

Jeho oči mě přejížděly se zájmem, a stejně tak jsem se na něj dívala i já. Dokud mi neřekl tu zničující pravdu.

Moje máma mu dlužila půl milionu dolarů. Lapala jsem po dechu ještě dlouhou chvíli. Ujišťovala jsem sama sebe, že to není možné, moje máma taková přece nikdy nebyla. Feťáci, které jsme v ulici měli, pro ni znamenali něco jako špinavý hadr. Tak moc jimi opovrhovala.

Když jsem si vzpomněla, jak ji všichni zdravili, zvedla jsem pohled ke Kingovi.

„O jakou práci by šlo?“ zeptala jsem se.

Otočil se ke mně, v jedné ruce držel jantarovou tekutinu a jeho arogantní úsměv neopouštěl jeho pohlednou tvář. Opřel se zády o stůl a pozoroval mě jako domácího mazlíčka.

„Chci samozřejmě, aby sis to odmakala. Po večerech budeš tančit v mém klubu a přes den obsluhovat místo své matky v kavárně. Chlapi ti ukážou, co a jak, a ty se zau–“ Jeho hlas přerušilo pištění a smích, který se ozval z chodby. V rychlosti střelil po Michaelovi očima, ale pak se podíval zase na mě.

Nechápala jsem, o jaký zvuk šlo. Když se ale rozrazily dveře a do jeho kanceláře, kde stálo celkem šest drsně vyhlížejících mužů a vyděšená já, vtrhla malá zhruba šestiletá holčička, která okolo mě proletěla, jako kdyby jí za patami hořelo, a zavěsila se Kingovi okolo nohy, pochopila jsem, co to bylo.

„Tati, Eleanor tvrdí, že už musím jít spát. To je ale přece nesmysl, nemůžu jít spát, když jsem ještě neviděla pohádku, že jo?“

Tati, projelo mi hlavou a vykulila jsem oči. On má dceru?

„Omlouvám se, pane Kingu,“ vtrhla do kanceláře korpulentní černoška zhruba ve věku mojí mámy. „Proběhla mi. Pojď Hope, jdeme spát.“

„Eleanor tvrdí že musíš jít spát?“ podivil se a vyzvedl ji, aby si mu sedla do klína. „A víš, že jsi měla zůstat s Eleanor, abych tu mohl něco dořešit?“

„Pane, omlouvám se,“ pronesla Eleanor, jak ji nazvali, a držela se udýchaně za hrudník.

„V pořádku, Eleanor, za chvíli ji za tebou pošlu,“ odmávl ji King.

Až pak na mě ta malá princezna upřela své oči, které zdědila po otci, a pátravě si mě prohlížela. Když jsem si představila, jak v jejích dětských očích musím vypadat, skoro jsem se zhrozila. Ubrečená a strhaná, to musel být pohled pro Bohy.

Odtáhla se kousek od otce a podívala se vedle mě na zem, kam muži pohodili moji tašku. Sklopila jsem zrak, abych věděla, co ji zaujalo, když jsem si všimla, že mi z tašky vykukují baletní piškoty.

„Panebožeee!!!“ rozpištěla se a otce chytla oběma ručičkama za tváře. „Jsi ten nejlepší táta na světě a já tě moc miluju.“

„Cože?“ zamračil se King a podíval se z ní na mě. „O čem mluvíš, Hope?“

„Našel jsi mi učitelku na balet, a tak nádhernou? Vypadá jako Ariel z té pohádky, viď?“ ukázala na mě a usmála se, až jí zasvítily bílé zoubky. „Jsi prostě nejlepší, věděla jsem, že víš, že o tom tajně sním.“

Zmateně jsem zamrkala a nespouštěla z ní oči.

„Ale ona není…“ zavrtěl King hlavou.

Jeho dcera k němu prudce otočila hlavu a upřeně se na něj zadívala.

„Chtěl jsem říct, že ona je… Jistě, samozřejmě, ona je tvoje nová učitelka tance,“ přikývl s úsměvem a rychle se na mě podíval.

Upravila jsem si trochu neohrabaně vlasy a mrkla na to sladké malé dítě, které mi právě zachránilo život od kroucení v nějakém strip klubu a kavárně, kam si feťáci chodili pro svoje zboží.

„Je to ta nová nabídka práce, pane Kingu, kterou jste mi hodlal dát?“ naklonila jsem hlavu a podívala se na něj tvrdým pohledem.

„Ano,“ odpověděl a ve tváři mu zacukal sval.

„Takže to znamená, že mi přestavíš ten prostor nad garáží a uděláš mi z něj taneční… víš, co myslím? Takový to s tyčemi a zrcadly?“

„Baletní studio?“ napověděla jsem jí.

„Ano, ano, ano,“ zatleskala.

„Baletní studio,“ polkl King.

S dcerou mu to neuvěřitelně slušelo, bože, skoro jsem se na té tvrdé židli rozpustila.

„Že jo, tati? Že to uděláš?“ dožadovala se malá přímé odpovědi.

„Baletní studio?“ povytáhl obočí.

„Jooo,“ protočila oči.

„Ano, samozřejmě, když si teď půjdeš lehnout, budu nad tím přemýšlet,“ pokýval hlavou.

„Vím, že to uděláš, protože jsi super hrdina,“ vlepila mu pusu na tvář. „Bude tu moje nová učitelka i bydlet?“

„Cože?“ vyhrkli jsme oba.

„Tak přece sem za mnou nebude každý den dojíždět, že ne, tati?“ otočila se na mě. „Cesta sem trvá hrozně dlouho a já na tebe nechci tak dlouho čekat. Navíc musím tvrdě tančit, chci se dostat na Juilliard.“

Po jejích slovech jsem polkla a slzy mě zaštípaly v očích. Radši

jsem je sklopila a silně se štípla do hřbetu ruky.

„Jak se jmenuje?“ promluvila malá ke svému otci.

„Blaire,“ odpověděl jí. „To ubytování musíme ještě probrat, ale pokud tě za deset minut půjdu zkontrolovat a ty nebudeš v posteli, nebude ani balet, ani učitelka.“

„Tak tohle jsem od tebe nečekala, tati, skoro mě ten tvůj tón urazil,“ odpověděla mu. „Ale nebudu si to brát osobně.“

Zahnala jsem slzy a podívala se na ně. Na to, kolik jí bylo to byla malá drzá princeznička, která svému otci nedala nic zadarmo. Líbila se mi, měla jsem v plánu to samé.

„Pane Kingu, pokud se do toho můžu míchat, velmi ráda přijmu vaši nabídku ubytování, vzhledem k tomu, že mi někdo vypálil byt, že? Takže budu vděčná za práci učitelky tance i za ubytování,“ pokrčila jsem rameny. Už jsem neměla co ztratit.

Jeho oči se přivřely do úzkých škvírek a stiskl silně čelist.

„Ó můj bože, Blaire, někdo ti zapálil tvůj dům? To mě moc mrzí. Určitě tu musíš zůstat,“ zatvářila se smutně a otočila hlavu na svého otce. „Tati, musí tu zůstat. Ty jsi mě učil, že lidem bychom měli vždy pomoct, pokud k tomu máme možnost. My tu možnost máme, zahradní domek je přece prázdný.“

Byla vážně sladká, a ani nevěděla, jak mi v tu chvíli pomáhá.

„Tak už dost,“ zavrtěl hlavou a sundal ji ze sebe, načež se k ní sklonil. „Mazej do pokoje, za chvíli přijdu.“

„Dobře,“ chytla ho okolo krku a dala mu pusu. „Udělal jsi mi strašnou radost, miluju tě navždy.“

„A já tebe,“ pronesl směrem k ní.

Hope prošla okolo mě, naklonila se a zašeptala mi do ucha: „Nenech si nic líbit, není tak zlej, když si tě zamiluje. Až se to stane, budeš si taky moct něco přát a on ti to splní. Je jako Santa, ale lepší.“

Vyprskla jsem smíchy a dívala se, jak odchází. Rasta copánky se jí kroutily po celé hlavě a šlo na ní vidět, jak si své malé vítězství nad otcem užívá. Se všemi těmi obřími muži v oblecích, připravených zabít kohokoliv a kdykoliv, si plácá jako se svými kamarády.

„Eleanor, už jdu, táta říkal, že mi máš přečíst tu pohádku,“ křičela na chodbě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Král*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.